

# DIEET

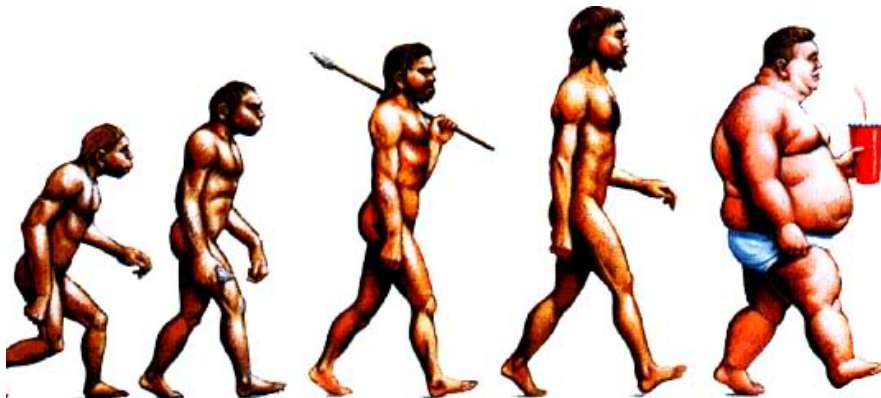
*Wolfgang C. Lupus*

**KORTVERHAAL 2 JUNI 2017**

---

© 2017, alle rechten voorbehouden

Gratis distributie via [www.wolfganlupus.com](http://www.wolfganlupus.com)



© 2017: U mag dit delen met wie u wil, mits u dit doet zonder commercieel oogmerk, u mag het niet claimen als eigen werk, noch veranderingen aanbrengen. U mag het enkel delen, in welke vorm dan ook, in deze ongewijzigde versie



**[www.wolfganlupus.com](http://www.wolfganlupus.com)**

# DIEET

## I

### De eerste stappen

“Konijnen kraken geen noten”, betoogde hij vurig, “en honden vreten je gras niet kort mensen”. Hij keek even rond in de stilte die hij had laten vallen. “Dus de vraag is of jullie konijnen zijn of eekhoorns”.

De groep reageerde aarzelend, een club van een dertigtal mannen en vrouwen van diverse leeftijden en achtergronden, met enkel een dikke speklaag, uitpuilende buiken en kwabbende benen gemeen. Hij was niet dom, onze Joost, mensen met overgewicht waren immers de snelst groeiende groep in de maatschappij. En niemand wilde tot die groep behoren. Hoe kon je nu beter je brood verdienen, dan aan hen?

“Zijn jullie er klaar voor?” Vroeg hij, luider nu. De groep reageerde met een lauw ja. “Willen jullie echt slagen?” Het ja klonk luider nu. “Komaan mensen, ik dacht dat jullie niets liever wilden dan afvallen. En nu klinkt het als een klas vol kinderen die te horen heeft gekregen dat de speeltijd is afgeschaft. Zijn jullie er klaar voor?” Het antwoord was nu luid. “Nog eens”, hij riep nu zelf ook, “Zijn jullie er verdomme klaar voor?” De ganse groep stond nu recht, klapte luid en riep “Ja” of “We zijn klaar” en een enkeling “Let’s go!”

Hij bespeelde zijn publiek perfect. Hij had een uurtje nodig gehad, een tiental slides en zijn stem. Maar nu stonden ze allemaal klaar, te springen om eraan te beginnen. Hun drie weken in zijn resort. En ze zouden er allemaal anders uitkomen dan ze binnengekomen waren.

Hij had de groep even laten betijen, wachtend tot ze tot rust gekomen waren. Toen iedereen terug op zijn stoel zat, ging hij verder.

“OK, dit zijn de basisregels. Iedereen mag opgeven wanneer hij wil. Maar, in dat geval vertrek je onmiddellijk. Niemand mag iets eten of drinken buiten hetgeen wat wij hier aanbieden. Vervolgens, iedereen doet aan alle activiteiten mee. We hebben een dokter vlakbij” hij wees ostentatief naar de villa die ze door het venster konden zien, “die zal elke dag langskomen voor het geval iemand problemen heeft. En tenslotte, iedereen die alle regels volgt en niet minstens 5% gewicht verliest, zal volledig terugbetaald worden. Meer nog, indien jullie de levenswijze die we jullie aanleren blijven volgen, garanderen we dat je blijft afvallen tot je het ideale gewicht bereikt hebt, zo niet betalen we ook alles terug”.

De groep applaudisseerde enthousiast terwijl hij met de overeenkomst zwaaide. “Dit hebben jullie allemaal ondertekend, en ik heb het tegengetekend. Met andere woorden, we beloven succes en we willen jullie geld niet aannemen indien we geen resultaten boeken. Eerlijker kan niet, nietwaar? Bovendien”, ging hij verder, “in de drie jaar dat we bezig zijn, heeft nog niemand een refund moeten claimen. Tot nog toe hebben we dus 100% succes met onze methode”. Het gejuich was nu niet meer te stuiten. De ogen van alle spiegelden hoge verwachtingen. Hij keek terug, intens en zeker van zijn stuk.

Joost was een man van rond de veertig. Na jarenlang om de zoveel maanden van job te veranderen, geen geld te hebben en regelmatig te moeten verhuizen wegens huurachterstand, had hij enkele jaren geleden besloten zijn leven een nieuwe wending te geven. Hij had lang nagedacht en rondgekeken, tot hij het licht gezien had, de roeping gehoord had. En na enig creatief denkwerk, een paar duizend geleende euro's en de hulp van zijn zoveelste nieuwe vriendin, had hij eindelijk gevonden wat hij zocht; geld in bergen, aanzien en rust in zijn leven. Een waterdicht systeem dat hem nooit in de steek zou laten. Hij hielp mensen met overgewicht

af te vallen, met een 100% resultaatgarantie. Klanten volop, zeker wanneer hij een volledige terugbetaling beloofde aan hen die er niet in slaagden af te vallen.

Elke maand startte hij met een andere groep, elke maand op een andere locatie. De villa waarnaar hij gewezen had, was inderdaad de woonst van een dokter. En die man zou inderdaad dagelijks langs komen – tegen een kleine vergoeding – en zou instaan voor het wegen van de mensen. Een afspraak die hij steeds maakte met een of andere dokter, waar hij ook zijn sessies hield. Dat bespaarde hem last met overheden en gaf vertrouwen aan de deelnemers.

Deze keer had hij gekozen voor een hotelletje in een klein dorp. Ze hadden eenendertig kamers – vandaar de grootte van de groep – en vroegen hem net geen zestig euro per kamer per nacht. Op eenentwintig nachten was dat duizendtweehonderdtwintig euro per deelnemer, maaltijden inbegrepen. En die prijs kreeg hij omwille van de schaarse maaltijden die hij bestelde. Rauwkost, roggebrood, fruit, veel groenten, noten en als vlees enkel charcuterie bij het ochtendmaal. Ze hadden er zelfs geen kok voor nodig.

Die kleine afgelegen hotelletjes waren ideaal voor hem. Ze waren blij dat hij kwam en een 100% bezetting garandeerde voor drie weken. Bovendien spiegelde hij hen voor regelmatig terug te komen. Niet dat hij dat ooit deed. Hij zocht liever steeds een nieuwe stek op.

De deelnemers betaalden vierduizendvijfhonderd euro elk voor de ganse reeks (alles inbegrepen, verblijf, sessies, het boek, de audio cd's, eten, drinken...). Voor de meesten een behoorlijke investering, maar een prijs die ze graag betaalden om terug een menselijk figuur te krijgen. De garantie op succes of volledige terugbetaling haalde de meesten vlot over de streep.

Met een groep van dertig personen, verdiende hij zo een slordige negentigduizend euro, alle onkosten afgetrokken. En waar

hij aanvankelijk twijfelde over de haalbaarheid van het bedrag, stond hij elke maand opnieuw versteld van de gretigheid waarmee mensen hem wilden betalen.

Hij hield sessies overal te velde en in de wintermaanden in zuid Spanje, voor een hoger bedrag, waren de luxe sessies gepland. Na drie jaar was hij rijk en begon hij eraan te denken het aantal reeksen van twaalf per jaar terug te brengen tot zes, maar de prijs te verdubbelen. Anderzijds begon hij steeds meer te overwegen zijn acties stop te zetten en een ander metier te zoeken. Hij had goed geld verdient, maar de last van klachten en haatberichten werd hem te groot.

Zijn systeem was eenvoudig. Een strikt en hard dieet opleggen en lange wandelingen. Het werkte, logisch, zeer goed indien mensen het plan volgden. Maar zo goed als niemand was echt in staat alle regels te volgen. Meer nog, hij werkte er doelbewust aan om iedereen de regels tijdens de drie weken minstens een maal te laten breken. Iets wat steeds lukte, daar hij desnoods de voeding zo ver verlaagde dat mensen wel moesten zondigen.

Hij was een vergevingsgezind man, vertelde hij dan steeds aan de droevige dikkerds die naast het potje gepist hadden. Het was niet erg. Het was niet omdat ze eenmaal in de fout waren gegaan, dat ze daarom gefaald hadden. De kunst was zichzelf te vergeven en opnieuw de inspanning verder te zetten. Hij deed zelfs meer, hij gaf hen een certificaat van 'goede wil' en 'vergiffenis'. Tekende het en liet het door henzelf tegentekenen. Zijn uitleg was eenvoudig; hiermee, zo vertelde hij hen, hadden ze zichzelf officieel vergeven en konden ze die fout achter zich laten.

Vaak waren mensen in tranen. Zoals alle mensen, waren ook zij onderhevig aan de eeuwige wraakgevoelens die we tegen onszelf koesteren. We begaan een fout en blijven onszelf daarvoor straffen, duizenden keren opnieuw. We halen onze oude fouten boven, poetsen ze tot ze weer glimmen en geven onszelf op onze

kop. Dat, zo gaf hij aan, moest doorbroken worden, vandaar het certificaat.

Maar natuurlijk diende het een tweede doel. Wanneer mensen nadien kwamen klagen dat de beoogde resultaten niet behaald werden, kon hij zijn exemplaar boven toveren een aangeven dat de voorwaarden duidelijk waren, ze mochten niet afwijken van de regels, pas dan hadden ze recht op volledige terugbetaling. En dit door hen getekende certificaat gaf duidelijk aan dat ze de regels gebroken hadden. Een waterdichte juridische spitsvondigheid die hem dag na dag rijker maakte.

Maar naast rijkdom, bracht deze aanpak hem ook last. Zo goed als niemand kon de strikte regels volhouden, dus zoals een verloren gelopen kat, kwamen de verloren kilo's steevast terug. Iets wat hij wist en voorzien had. Dus verkaste hij zijn sessies maand na maand. Dus hield hij zijn promotie zeer lokaal. Hij gaf nooit vooraf aan waar de sessie zou plaatsvinden, maar schreef de deelnemers, na intekening via zijn website, persoonlijk aan. Zijn bedrijfsadres was in een bedrijvencentrum waar hij een maal per maand de postbus ging legen en zijn thuisadres hield hij angstvallig geheim.

Dat woog op hem, maar het woog niet op tegen de grote bedragen die hij maandelijks binnenrijfde. En hij had nog meer kunnen verdienen. Fabrikanten van dieetvoeding hadden hem geld geboden om hun producten (ze zouden ze zelfs gratis leveren voor de drie weken sessies) te promoten. Maar dat zou betekenen dat hij meer van zichzelf kenbaar moest maken, en daar deinsde hij voor terug.

Maar deze sessie was goed van start gegaan. Hij keek de zaal rond, bestudeerde de gezichten en de algemene sfeer. Even dacht hij een dame te herkennen, en ook een man achteraan in de zaal. Maar – zo hield hij zichzelf voor – dat zou wel toeval zijn. Het normale enthousiasme van de eerste namiddag gaf alles een unieke zwier. Hij liet alles even begaan, voordat hij hen tot de orde riep.

“Goed, beste vrienden” begon hij, “Het is nu drie uur. We gaan beginnen met iets wat we dagelijks gaan doen. Wandelen! Wanneer we terug komen zullen jullie koffers naar jullie kamers gebracht zijn, jullie kunnen dan eerst gaan douchen en nadien komt de dokter langs in jullie kamers voor de eerste weging” hij wees naar een groot bord achter hem, waarop alle namen stonden. Daaronder zou hij vanavond hun startgewicht noteren tijdens een perfect uitgewerkte ceremonie. Op de lijn daaronder zou hun streefgewicht staan voor deze drie weken. En het laatste lijntje diende voor de eindweging van de reeks.

“OK” ging hij verder “Ik zie dat iedereen zoals gevraagd wandelschoenen en makkelijke kledij aan heeft. We gaan nu een uurtje rustig stappen. Probeer samen te blijven met de groep, we gaan maar zo snel als de traagste kan volgen”. Met een zwaai van zijn arm lokte hij iedereen mee naar de deur en stapten ze naar buiten, op weg naar een magere en gezonde toekomst.

## II

### Avondstond

Hij zag er walgelijk gezond uit, tussen alle dikkerds die met hem mee wandelden. Een meter tachtig groot, drieëntachtig kilogram droog aan de haak en geen greintje vet op zijn lijf. Hij dwong zichzelf te eten wat hij de groep voorschotelde. Hij at met hen rauwkost, groenten, fruit en noten. Enkel de week tijd tussen de reeksen at hij normaal, een kleine opoffering die noodzakelijk was. Zonder dit strikte dieet zou je hem kunnen rollen. Wanneer hij zich liet gaan en hamburgers, frieten, brood en snoep at zwol hij op als een ballon.

Van de nood een deugd makend, liet hij steevast de eerste avond foto's van zichzelf zien enkele jaren geleden. Meer dan honderd kilo zwaar met een pafferig gezicht en kwabbelige armen. Met hulp van een dokter had hij gewicht moeten verliezen. Pillen, dieet, begeleidde oefeningen... Het was een helletocht van zeven maanden geweest om die kilo's te verliezen. Het was tevens een noodzaak geweest. Te hoge bloeddruk, te hoge cholesterol, last van gewrichten en suiker. En in die maandenlange ellende van vermageren had zijn plan vorm aan genomen.

Een voor een kwamen de deelnemers terug de zaal binnen. Ze waren gedoucht en gewogen en klaar voor een eerste individueel gesprek. De dokter nam er zijn tijd niet voor, vijf minuten een vragenlijstje doorlopen en even op de weegschaal. Dan konden ze naar de zaal, waar hij vijf minuten met alle deelnemers sprak en een andere vragenlijst doorliep. Hij stelde enkele persoonlijke vragen – echtgenoot, kinderen, hobby.... – en noteerde de antwoorden. Dat hielp hem om nadien snel een persoonlijke band op te bouwen.



Zo rond de klok van zes was iedereen terug in de zaal, gewogen en wel, vol verwachting van wat komen ging. Joost nam de lijst van de dokter en ging naar het bord. "Dit" zo verklaarde hij plechtig "is ons startpunt. Dit zal jullie dag na dag confronteren met het punt waarop wij deze reis begonnen zijn. Misschien schrikt het jullie af, maar laat je niet kisten. Binnen drie weken zullen jullie minsten de 5% drempel op de tweede lijn gehaald hebben, dat is ons doel. En dat zal jullie motiveren"

Hij nam een rode stift en begon een voor een de namen af te roepen en gewichten te noteren. "Mathilde, 145 kilo. Johan 185 kilo..." Hij ging gans de lijst af. Vervolgens begon hij opnieuw en noteerde de streefgewichten na drie weken, de gewichten naar beneden afrondend. "Mathilde; 137, Johan 175... En dat", zo besloot hij "is het begin. De technieken en gewoontes die jullie hier leren, zullen jullie helpen om niet alleen jullie einddoel te realiseren op enkele maanden, maar meer nog, het zal jullie helpen dat ook vast te houden". Een luid applaus volgde. "Kom" zei hij enthousiast nadat het gejoel bekoeld was, "We gaan onze eerste gezonde maaltijd eten".

Die eerste gezonde maaltijd bestond uit een kom soep, drie sneden roggebrood, gestoofde spruiten en schotels vol rauwkost met water. Zoals elke eerste avond, vielen de deelnemers enthousiast aan op de maaltijd. Dat zou – zo wist hij uit ervaring – binnen enkele dagen totaal veranderen. Hij keek aandachtig de tafel rond om de reacties van de mensen in te schatten. Weer bekwam hem het gevoel dat hij enkele mensen kenden. Een vaag gevoel van herkenning, zonder het te kunnen plaatsen. Hij schudde het van zich af en at rustig verder.

Zoals steeds had hij voor de eerste avond geen activiteit voorzien. De eerste avond knaagde de honger nog niet aan het humeur en was de vermoeidheid groot genoeg om hen rustig en vroeg te laten slapen. In een hoek van de eetzaal had hij een camera staan om de eerste maaltijd op te nemen. Hij gebruikte de beelden op twee manieren. Enerzijds gebruikte hij hem om hen te

confronteren met de smaak waarmee ze die eerste maaltijd gegeten hadden, wanneer de eerste klachten over het eten begonnen – dat zou binnen enkele dagen geburen. Anderzijds toonde hij de beelden op de laatste dag, zodat ze allen het verschil in hun omvang van dag één met hun toestand op dag eenentwintig konden vergelijken. Een aanpak die steeds loonde.

Om negen uur besloot hij de maaltijd met een korte toespraak. Hij schetste de moeilijke dagen voor hen, prees hun moed en wilskracht en sprak over de lange weg die ze af te leggen hadden. Hij herhaalde nogmaals de honderd percent waarborg; niet slagen is geld terug. Hij wist dat die herhaling belangrijk was om het vertrouwen hoog te houden. Alles eindigde in een daverend applaus en mensen die langzaam, een voor een, afdropen en naar hun kamers vertrokken. “Denk eraan” herinnerde hij hen, “morgenochtend om zeven uur stipt vertrekken we voor onze eerste wandeling”. Even later zat hij alleen aan tafel.

De eerste dag kostte hem steeds veel energie. Hij begon eraan met grote tegenzin. Hij wist vooraf dat niemand het strikte regime kon volgen en dat de volgende twintig dagen bijzonder zwaar zouden worden. Zwaar voor de deelnemers, omdat de uitdaging quasi onmogelijk was. Zwaar voor hem, omdat hij het onmogelijk voor mogelijk moest blijven verkopen.

Meestal viel ongeveer een derde van de groep af tijdens de reeks. Een volgend derde zou de regels breken en daardoor hun waarborg op terugbetaling ook verliezen. Het laatste derde zou de drie weken met grote moeite, frustratie en boosheid afwerken en hun vijf percent gewicht verliezen. Maar ook zij waren gedoemd te falen. Uit die groep kwamen de grootste klagers nadien. Voor zover hij wist was er nog niemand die echt volledig geslaagd was in de uitdaging. Wel waren er velen die hun geld teruggeisten. Maar hij had voldoende argumenten en een advocaat klaar om dat af te wijzen.

Bijkomende klachten over gezondheidsproblemen – en ook die kwamen op hem af – onderving hij door het boekje dat hij had meegegeven, de dokter die aanwezig was, de vragenlijsten van de eerste dag en de basis speeches die hij opnam tijdens de sessies. Daarin waarschuwde hij alle deelnemers om met vaste regelmaat wekelijks doktersbegeleiding te zoeken. Iets wat niemand deed en juist daardoor een ontlastend gegeven voor hem was. Zijn opzet was goed doordacht, dat was zeker.

Met een zucht stond hij op, liep naar de uitbater van het hotelletje en bedankte hem voor de goede ontvangst. De man glunderde, ook voor hem was dit een bijzonder goede zaak. Ze maakten afspraken voor het ontbijt en de opzet van de volgende dag. Daarna ging hij naar zijn kamer, nog even tv kijken en dan onder de wol. Ook voor hem waren deze drie weken zwaar, al kon hij zo nu en dan, alleen op zijn kamer, zichzelf wat extra toebedelen.

Het was een grote kamer, die hij had. De beste van het hotel, zoals steeds. Hij had immers de eerste keuze. De kamer lag aan het einde van de gang en was een van de weinige kamers met een balkonnetje. Ideaal om zo nu en dan een sigaretje te roken. Er was een tafel met stoel, een kleine zithoek en een goed gevulde minibar, iets wat hij in alle andere kamers had verboden. Op de tafel stond, ook zoals afgesproken, een extra maaltijd klaar. Niets speciaals, gewoon enkele sandwiches. Ook voor in de ochtend stond een extra brooddoos in de minibar. Dat hielp hem om het goede voorbeeld te geven voor de harde discipline die hij eiste van alle deelnemers. Daarzonder zou ook hij het niet volhouden, een zaak die hij alle bravoure ten spijt heel goed wist.

### III

## Nacht

Er werd op de deur geklopt. Hij keek naar de klok op de nachttafel en zag dat het twaalf uur was. Met een hand veegde hij de slaap uit zijn ogen en probeerde wakker te worden. Het was niet ongewoon dat een van de dames hem 's nachts een bezoekje bracht. Wie een verslaving loslaat, laat meestal alle remmen los. En soms liet hij zich gewillig gebruiken voor een kleine ontsporing, tenminste, door sommige van de dames die iets aantrekkelijker waren.

Maar dat gebeurde meestal pas na enkele dagen, nooit op dag een. Er werd opnieuw geklop, iets dringende nu. Een zachte vrouwenstem fluisterde vragend 'Joost?' aan de andere kant van de deur. Hij stond op, trok een onderbroek aan – niet meer, hij wilde zijn slanke lijf graag tonen – en stapte naar de deur toe. Een onverwachte meevaller voor de eerste nacht, bedacht hij. Wanneer het leven naar je glimlacht, moest je immers teruglachen.

Door de groter wordende spleet van de deur zag hij in de halfduistere gang een dame in negligé staan. Haar arm duwde zich door de spleet en legde een hand op zijn blote bast en streelde naar beneden. Zijn glimlach werd breder, net wat hij nodig had deze eerste nacht. Zijn ogen sloten zich een beetje, tot de deur bruusk en hard werd opengeduwd. Voor hij goed en wel wist wat er gebeurde, werd hij door handen vastgegrepen, werd een sterke dikke hand voor zijn mond geduwd en werd hij meegesleurd de kamer in.

Hij werd ruw op het bed gesmeten. Twee mannen klemden zijn armen vast, twee dames gingen schrijlings op zijn benen zitten, recht boven zijn knieën. Hij zat muurvast, enkel en alleen door hun gewicht werd bewegen onmogelijk. Hij probeerde wel even tegen

te wringen, maar beseftte snel dat het zinloos was. Langsheen de twee immense lijven zag hij de dame in nachtgewaad en de hoteleigenaar staan. Plots herkende hij de dame; Marieke, iemand uit zijn eerste jaar, een van de dames die klacht hadden ingediend. Een dame die hij had afgewimpeld met als reden dat ze de regels niet gevolgd had.

Gezien de dame geen immense kapitalen had, was het allemaal op een sissier afgelopen. Zijn advocaat had er korte metten mee gemaakt en gedreigd met een lang en duur proces wegens laster, waarbij haar tekortkomingen breed zouden worden uitgespreid. En daarmee was het hemd genaaid, de sjaal gebreid en de kous af. Hij had er verder niets meer van gehoord.

“Zo” zei Marieke, “Ik zie in je ogen dat je me herkent. Mooi. En bedankt dat je het hotelletje van mijn broek gekozen hebt om deze reeks te organiseren. Dat biedt, zoals je ziet, mogelijkheden”. Ze deed hem huiveren met het lachje dat ze erop liet volgen. De hand die zijn mond bedekte werd weggenomen. Hij wilde roepen maar ze legde haar vinger op haar lippen en fluisterde “shhht”, geen reden om te roepen, niemand zal je horen.

Hij keek haar verbaasd aan. “Iedereen is naar huis gestuurd” verklaarde ze. “Mijn broerlief heeft iedereen uit de kamers gehaald en hen laten weten dat de sessies zijn afgelast omdat je een ongeval hebt gehad. Hij beloofde hen dat hun betaling volledig wordt teruggestort”. Ze lachte toen ze zijn reactie zag. “En dat maakt dat wij drie weken hebben om ons een rustig met jou bezig te houden” besloot ze. “Maar first things first, je mag dus roepen en tieren wat je wil, niemand zal je horen. Indien je hoopt op de dokter, dat is de schoonbroer van mijn broer en hij is op de hoogte. Verder zullen er geen leveranciers toekomen, de postbode steekt alles in de bus vooraan op de oprit en personeel is er de komende drie weken niet. Het zal dus tussen jou en ons gaan. En we hebben enkele zaken die je moet doen voor ons, deze drie weken”.

Het was een berg om te verwerken. De twee mannen dwongen hem recht, zetten hem – in zijn onderbroek – op de stevige stoel. Met tape maakte ze zijn polsen vast aan de leuning en zijn benen aan de poten van de stoel.

Marieke schoof een stoel bij en ging recht tegenover hem zitten. Ze nam even de tijd om hem in stilte aan te staren. Een van de anderen reikte haar een map aan. Ze nam hem aan zonder er verder naar te kijken.

“Zo, Joost, je vraagt je zonder twijfel af wat er gaat gebeuren. Wel, voor een klein stukje hangt dat van jezelf af, voor een veel groter stuk van ons”. Ze keek hem aan en zag de angst opwellen in zijn ogen. Toen hij wilde spreken, legde ze haar vinger op zijn lippen. “Nog even wachten Joost, dadelijk mag jij spreken, nu moet je luisteren, heel, heel goed luisteren”. Weer liet ze enige tijd verstrijken, kijkend en duidelijk genietend van zijn situatie, voor ze verder ging.

“Vooreerst gaan we een kleine financiële zaak regelen Joost” Ze zag zijn ogen samenknijpen. “Je gaat zo dadelijk” ze wees naar zijn laptop op tafel, “alle deelnemers van deze reeks hun intekening terugbetalen. Vervolgens gaan we eens doorheen je rekeningen en ga je de rest doorstorten naar enkele rekeningnummers die we je doorgeven. Niet bang zijn” zei ze toen hij begon te kreunen en wringen, “we zorgen voor facturen en al, zodat alles legaal en correct is. Er zijn een reeks intracommunautaire facturen bij, maar ook enkele lokale. Zo kan je nadien zelfs de BTW terugvorderen van de lokale facturen, zo hou je tenminste nog iets over. Dat is stap een. Indien dat goed verloopt, zal stap twee best wel voor je meevallen. Indien niet...” Ze liet ene dreigende stilte vallen. En hij wist niet hoe hij moest of kon reageren. Hij, de man van het grote woord, was woordeloos verloren in zijn eigen angst voor wat komen ging. “Dus Joost, wat ga je doen. Meewerken of ons het plezier van tegenwerking gunnen?” Samen met deze woorden, legde haar broer een indrukwekkende collectie aan keukenmessen, vleeshamers en hakbijlen op tafel.

Hij wist niet wat er gebeurde. Het ging allemaal zo snel dat zijn brein tijd nodig had om de realiteit in te halen. Hij keek haar aan, keek naar haar broer en de vier anderen in de kamer. De gezichten die hij dacht te herkennen deze namiddag. Dan keek hij naar de collectie keukengerief, even hard en glimmend als de ogen van Marieke. Hij was een geboren lafaard, hij ontliiep steeds confrontaties of schoof ze door naar advocaten, verborg zich op steeds andere plaatsen en ontliiep beangstigende situaties zo snel hij kon. Hier was hij niet tegen opgewassen. Hij voelde tranen en gesnotter opkomen, wilde het afremmen, maar kon het niet tegenhouden.

De enige reactie was wat gelach en stilte. Ze gaven hem niet veel tijd. Enkele minuten maar. Marieke ging naar de tafel, koos een indrukwekkend vleesmes en stapte naar hem toe. Hij schreeuwde in angst toen hij haar zag aankomen. "OK, OK, wat moet ik doen, zeg het, wat moet ik doen..." Ze reageerde niet en ging recht voor hem staan, het mes betastend en hem bekijkend. "Ik zei toch dat het OK was" snotterde hij, "doe me alsjeblieft geen pijn, ik doe alles wat je wil..."

"Zo, zo" antwoordde Marieke, "De grote goeroe die het altijd heeft over doorzettingsvermogen, moed en discipline, nu een snotterend jong dat nog geen vijf minuten voor zichzelf kan opkomen. Jammer". Met een zucht bracht ze het mes naar beneden, hij schreeuwde nog eens, vol angst voor wat komen ging.

Maar er gebeurde niets, ze sneed de tape van zijn rechterarm los. De anderen in de kamer namen de messen, bijlen en hamers van de tafel en smeten ze op het bed. Met twee namen ze de stoel op en zette hem voor de tafel. "Zo, Joostje" sprak een van de mannen terwijl hij de laptop openklapte, "nu gaan we iets leuks doen. Aangezien we je niet mogen prikken of snijden, gaan we dit lijstje betalingen uitvoeren". Hij legde een lijst van twee pagina's voor hem neer. "Jij mag inloggen, ik zal intikken, jij mag goedkeuren". Hij zag dat een ander zijn bankkaarten uit zijn portefeuille genomen had en een kaartlezer had klaarliggen.

“Maar”, pruttelde hij even tegen “Die bedragen worden nooit goedgekeurd, ik heb limieten op...” Maar een van de andere dames onderbrak hem. “Niet zeuren Joost, ik werk op de bank, die limieten zijn opgeheven, je mag zoveel overschrijven als je wil, geloof me, dat komt allemaal goed”.

“Bovendien weten we exact wat je hebt en waar” vulde de andere man aan, “makkelijk zat indien je voor de recherche werk. Bovendien zorgen we er voor dat alles legaal en correct is, zodat je ook nadien niet meer kan komen mekkeren” Hij onderstreepte dat met een gulle glimlach. Joost kromt in elkaar, knikte ten teken dat hij akkoord ging en snoof wat snot op.



## IV

### Dieet

Het had een dik halfuur in beslag genomen om alle overschrijvingen in te voeren en door te storten en een reeks papieren te tekenen die ze hem voorgelegd hadden. Met lede ogen had hij moeten aanzien hoe gans zijn rekeningen geplunderd werden, allemaal bedragen waarvoor er facturen waren en bestelbonnen die hij samen met wat andere papieren met zijn vrije rechterhand mocht ondertekenen. Hij wist niet wat hij allemaal tekenden, maar het was duidelijk dat de enge andere keuze een confrontatie met messen en hakbijlen was. Dus deed hij wat alle angsthazen deden, eieren voor zijn geld kiezen en tekenen.

Maar die marteling was voorbij. Gezien er geen bijkomende bedreigingen meer kwamen, was zijn moed weer iets toegenomen. Hij begon te bedenken hoe hij klacht zou kunnen neerleggen, hoe hij zou kunnen terugslaan. Voor minstens een deel van de facturen zou hij protest kunnen aantekenen... Zijn slinkse brein begon uitwegen te zoeken.

Zijn rechterhand werd met een ruk van tafel getrokken en terug vastgetaped. De laptop werd dichtgeklapt en weggezet. De hotellier liep naar het venster toe, nam een sleutel en liet een rolluik naar beneden schuiven, een metalen rolluik zonder doorkijk. Hij keek rond en vroeg zich af wat er zou volgen. Marieke, die vanuit een hoek de ganse operatie gevolgd had, ging weer voor hem zitten.

“Goed zo Joost, dat was stap een” ze knikte naar de anderen die haar een voor een de hand kwamen schudden en vertrokken. Allen opgewekt en met een goed humeur.

“Vergeet geen foto’s door te sturen” sprak de laatste dame die vertrok haar aan met een vette knipoog. “Reken er maar op”

antwoordde Marieke met een glimlach. Zijn moed zonk weg en de angst kwam terug. Uiteindelijk bleven enkel Marieke en haar broer over. Onzeker over wat hem nu te wachten stond, keek hij hen aan.

Met een knik stuurde ze haar broer weg, die met een zelfvoldane grijns vertrok. Tot zijn grote opluchting zag hij dat de man alle messen, hamers en hakbijlen meenam, met uitzondering van het vleesmes dat zij nog steeds stevig in haar handen had.

“En nu stap twee” ging Marieke verder met een genoegzame lach op haar gezicht. “Jij hebt een ongeval gehad, mijn vriend”. Ze toonde hem een briefje van de dokter. “Je bent onderzocht door de dokter die je zelf hebt aangesteld, en zal een drietal weken het bed moeten houden”. Hij schrok, haar lach voorspelde niet veel aangenaams.

“Dit is wat er gaat gebeuren, Joost. We hebben nu drie weken, drie weken die we gaan gebruiken voor een dieet voor jou. We gaan je – ze gniffelde bij het grapje – letterlijk een koekje van eigen deeg geven. Hij keek haar vragend aan, niet goed wetende wat er hem te wachten stond.

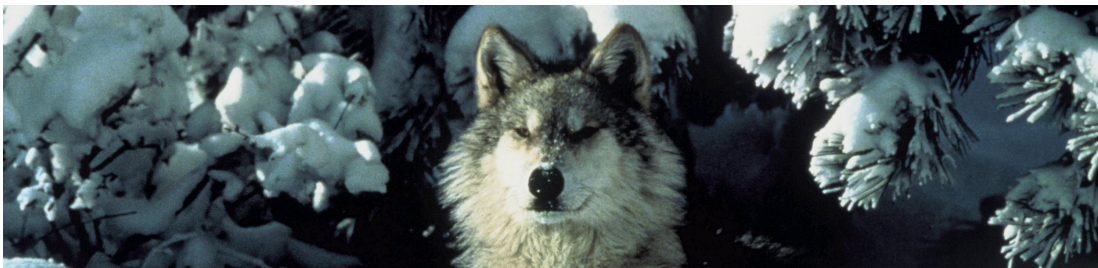
Je mag de kamer niet uit, je kan er ook niet uit. Dat rolluik hebben we speciaal voor jou laten installeren. Langs het balkon kan je dus niet weg. De deur is inbraak beveiligd, ook speciaal voor jou gedaan. En de tussendeur in de gang net zo. Wanneer we binnenkomen en je wil vluchten, dan zal je merken dat de tussendeur ook gesloten is. Je kan dus niet weg”. Ze liet weer een van die lange stiltes vallen en genoot ervan te zien hoe de angst in zijn ogen weer een nieuw hoogtepunt bereikte.

“Maar maak je geen zorgen”, ging ze even later verder, “na drie weken mag je vrij en vrolijk vertrekken. Te voet, wel te verstaan, want je hebt mij die Porsche van je verkocht”. Ze toverde een papier tevoorschijn, een van de meerdere papieren die ze hem had laten tekenen. “À propos, je hebt zeker honger, na al die commotie. Maak je daar ook maar geen zorgen over. Mijn broer

is wat voor je aan het klaar maken. Geen zorgen, we zullen je uitstekend verzorgen, de komende drie weken. Minstens acht maaltijden per dag, weinig beweging en veel gesuikerde dranken. We zullen eens wat vlees op dat magere lijf van jou toveren". Ze lachte luid, toen haar broer binnenstapte met een groot bord met zes hamburgers, overvloedig voorzien van saus en frieten.

"Alles lekker opeten vriend" zei de hotellier, die het vleesmes van zijn zus had overgenomen en met zijn duim voelde hoe scherp het was. Marieke nam de eerste hamburger en begon hem te voeren; "een hapje voor Marieke, een hapje voor....

*Wolfgang C. Lupus*



**[www.wolfganlupus.com](http://www.wolfganlupus.com)**